

ای امت اسلامی و ای ارتش‌های امت اسلامی، غیرت و مردانگی تان کجاست!؟

(ترجمه)

ای مسلمانان! جای تعجب نیست که امریکا و کفار استعمارگر و دولت یهودی ساخته دست شان، در حق شما ظلم و تجاوز کنند؛ زیرا آنان دشمنان دیرینه اسلام و مسلمین هستند که نه از حالا، بلکه از سالیان گذشته دشمن بودند! هم‌چنان جای تعجب نیست که کفار استعمارگر که بر قانون بین‌المللی تکیه نمودند، بالای سرزمین‌های اسلامی هجوم آورند؛ زیرا این قانون از همان ابتداء که در کنفرانس "وستفاليا" در سال 1648م عبه وجود آمد، بر ضد مسلمانان و دولت شان (دولت عثمانی) بود تا پیشرفت کرد و جامعه ملل به وجود آمد و سپس سازمان ملل تأسیس شد. همه این موارد جای تعجب ندارد؛ بلکه جای تعجب اینست که حکام هم‌جوار سرزمین فلسطین این جنایات و قتل عام‌ها را به چشم سر مشاهده می‌کنند؛ اما خودشان خاموش و ارتش‌ها را از نصرت غزه و تمام فلسطین مانع می‌شوند. با احساس‌ترین این حکام کسانی اند که تنها از تعداد شهداء و مجروحین احصایه و آمار می‌گیرند! گویا کاملاً بی‌طرف هستند و حتی به یهود نزدیک‌تر و مهربان‌تر اند! گویا آنچه اتفاق می‌افتد، در یک سرزمین بی‌ارزشی بوده؛ نه سرزمین مبارکی که الله سبحانه و تعالی گفته است که در این سرزمین و اطرافش خیر و برکت نهفته است.

بدون شک از تجاوز رژیم یهود وحشی بالای غزه در حدود نه ماه گذشته و حکام سرزمین‌های اسلامی نه تنها برای رفع این مشکل حرکتی نداشته و ندارند بلکه برای تطبیق و اجرای تصامیم و پروژه‌های بین‌المللی متعهد اند، تصامیم و پروژه‌های بین‌المللی که قاتل مسلمانان بوده است، نفرین و مرگ به این حکام چگونه اعمالی دارند!

ای ارتش‌های اسلامی! آیا وقت آن فرا نرسیده که خون شما در رگ شما به جوش آید؟ درحالی که شما جنایات یهود و قتل عام‌های برادران خود را در غزه و تمام فلسطین به چشم سر مشاهده نموده و به گوش می‌شنوید و می‌بینید که این جنایات انسان، درختان و سنگ‌ها را به آتش کشیده و از بین برده است؟! آیا فریادهای اطفال، ناله‌های زنان و فریادخواهی پیرمردان شما را وادار به حرکت نمی‌سازد تا ایشان را یاری و نصرت دهید؟!؟

﴿وَإِنِ اسْتَنْصَرُوكُمْ فِي الدِّينِ فَعَلَيْكُمُ النَّصْرُ﴾ [انفال: 72]

ترجمه: و اگر از شما در (امر) دین یاری خواستند، یاری (آنان) بر شما واجب است.

آیا شما را آیات الله قوی و جبار حرکت نداد تا مردانه در برابر رژیم یهود ایستاد شوید؟!؟

﴿قَاتِلُوهُمْ يُعَذِّبُهُمُ اللَّهُ بِأَيْدِيكُمْ وَيُخْزِهِمْ وَيَنْصَرُّكُمْ عَلَيْهِمْ وَيَشْفِ صُدُورَ قَوْمٍ مُّؤْمِنِينَ﴾ [توبه: 14]

ترجمه: با آن‌ها پیکار کنید تا الله (تعالی) به دست شما کیفرشان دهد و (به رغم تکبر) خوارشان سازد و شما را بر ایشان پیروز گرداند و سینه‌های مردمی مومن را (که دلسوخته از خاطرات شکنجه و شهادت یاران‌شان هستند) شفا بخشد.

آیا فکر نکردید که اطاعت الله متعال بهتر است و یا اطاعت حکامی که امنیت ملی خود را بر غزه و اهلس ترجیح می‌دهند؟ سرزمین مبارکی که به فاصله پرتاب سنگ و حتی نزدیک‌تر است. یقیناً این حکام با کفار استعمارگر دوستی دارند و تمام هم‌وغم‌شان اینست که بر همین چوکی‌های بی‌اساس و زودگذر شان باقی بمانند؛ اگر شما این حکام را پیروی کنید، شما را در دنیا و آخرت فایده نمی‌رسانند و استدلال شما در اطاعت از این حکام در روز قیامت باطل است:

﴿إِذْ تَبَرَّأَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا مِنَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا وَرَأَوْا الْعَذَابَ وَتَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ﴾ (١٦٦) وَقَالَ الَّذِينَ اتَّبَعُوا لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّءُوا مِنَّا كَذَلِكَ يُرِيهِمُ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ حَسَرَاتٍ عَلَيْهِمْ وَمَا هُمْ بِخَارِجِينَ مِنَ النَّارِ ﴿ [بقره: 166-167]

ترجمه: آنگاه (در روز قیامت) کسانی که مورد پیروی (توده‌های مردم در شفاعت خواهی از واسطه‌ها) قرار گرفتند از پیروان (چشم و گوش بسته خود) بی‌زاری می‌جویند و پیوندها (بی که در دنیا می‌پنداشتند دستگیره نجات آن‌هاست از) میان‌شان گسسته می‌گردد. آن‌ان که پیروی می‌کردند گویند: ای کاش (مکان) بازگشت (به دنیا) برای ما بود تا همانگونه که (آن‌ها امروز) از ما بی‌زاری می‌جویند (ما نیز) از آن‌ان بی‌زاری می‌جستیم (دنباله روی آن‌ان نمی‌شدیم) این چنین الله اعمال‌شان را از حسرت‌ها به آن‌ها می‌نمایاند و آن‌ها خارج شدنی از آتش نیستند.

ای سرزبازان ارتش‌های اسلامی! یقین کنید که یهود اهل جنگ و قتال نیست. آن‌ان بزدلانی هستند که ذلت و خواری ایشان را فرا گرفته و شما می‌بینید که تعداد اندکی از جوانان مؤمن از برادران شما با سلاح‌های که اصلاً با سلاح‌های یهود هم‌خوانی و برابری ندارد، می‌جنگند و یهودیان را ضربه می‌زنند؛ اما یهودیان در پیش روی شان فرار نموده و به تانک‌های شان پناه می‌برند:

﴿لَنْ يَضُرُّوَكُمْ إِلَّا أَدَىٰ وَإِنْ يَفَاتِكُمْ يُؤَلُّوْكُمْ الْأُدْبَارَ ثُمَّ لَا يُنصَرُونَ﴾ [آل عمران: 111]

ترجمه: (آن معاندان یهود) هرگز به شما گزندی نرسانند، مگر اندک آزاری، اگر هم با شما کارزارکنند، (از ترس) به شما پشت می‌کنند پس از آن (نیز) مورد یاری قرار نمی‌گیرند.

بدون شک، شما خوب می‌دانید که فلسطین یک سرزمین مبارک و سرزمین اسلامی است که شرعاً جائز نیست که یهودیان در آنجا سلطه و حاکمیت داشته و یا این که به اساس طرح ایجاد دو دولت قضیه حل و فصل گردد، بلکه مانند که فاروق اعظم فلسطین را فتح و خلفای راشدین آن را حفظ نمودند، صلاح الدین ایوبی آن را آزاد و عبدالحمید از تجاوز یهودیان حفظ کرد. هم‌چنان در اثر سعی و تلاش لشکر الله سبحانه و تعالی یعنی مؤمنان صادق که این سخن رسول الله صلی الله علیه وسلم را متحقق می‌سازند، دوباره از تحت اشغال آزاد خواهد گشت:

﴿لَتَفَاتِلَنَّ الْيَهُودَ فَلَتَفْتُلَنَّهْمُ...﴾ (آخرجه مسلم عن ابن عمر...)

ترجمه: شما حتماً با یهود می‌جنگید و حتماً آن‌ان را می‌کشید.

﴿وَلَتَعْلَمَنَّ نَبَاهُ بَعْدَ حِينٍ﴾ [ص: 88]

ترجمه: و بی‌تردید خبر (تحقق آیات قرآن را) پس از مدتی خواهید شناخت.

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

مترجم: مصطفی اسلام